

Det er ſaaledes eneſte Behandling af Sagen angaaende Portoſfrihed, ſom nu bliver at foretage. Der er til denne Behandling fremkommet et Vndringsforſlag, ſom har været omdeelt paa de Herrers Pladfer, og ſom er ſtillet af den 2den Landſtingsmand for 6te Kreds (Bardenfleth). Dette Vndringsforſlag ſkal jeg ſætte under Forhandling.

Det ſtillede Vndringsforſlag var ſaalydende: At Slutningsordene: „indtil 1ſte April 1855“, forandres til: „indtil videre“.

Bardenfleth: Det vil maaffee ikke af det ærede Thing findes at være en særdeles vigtig Forandring, der overhovedet er Spørgsmaal om i nærværende Sag, og jeg kan ſaavidt ogſaa dele den Anſkuelse, at det i og for ſig ikke har nogen særdeles vigtig Betydning enten for Beſtyrelſen eller endnu mindre i nogen politiff Henſeende, om der ſtaaer i Loven, ſaaledes ſom jeg ſidſt havde tilladt mig at foreſlaae, „indtil videre“, hvilket med ſtor Majoritet blev vedtaget her, eller der ſtaaer „indtil 1ſte April 1855“, ſaaledes ſom Loven nu er ændret i det andet Thing. Naar jeg alligevel har tilladt mig at ſtille det Vndringsforſlag, at Loven ſkulde omændres ſaaledes, at den blev ligelydende med det, der ſidſt blev vedtaget her, ſkylder jeg at gjøre det høitærede Thing Regnſkab for de Betragtninger, der have ført mig til at gjøre dette Forſlag. De Grunde, jeg tillod mig at anføre for mit Vndringsforſlag ved Sagens ſidſte Foretagelse her, vare i det Veſentlige, at det forekom mig mindre heldigt, — og nu synes det mig endogſaa at være noget uhyggeligt — at der hvert Aar ſkal diſcuteres om en ſaadan Lov ſom den her foreliggende, hvorved man erklærer ſig nødsaget til at ſætte Noget ud af Kraft, der tidligere af Lovgivningsmagten er vedtaget, fordi man ikke er iſtand til at føre dette igennem, og, naar jeg dertil føiede endnu den anden Betragtning, at jeg havde den fulde Tillid til den høitærede Finanzminister efter alle de Reformer, han tidligere har gennemført under ſit Departement, at han ogſaa vilde fremkomme med Forſlag om denne Forandrings Gjennemførelſe,

ſaaſnart Omſtændighederne forekom ham at gjøre det tilraadeligt, ſaa synes det mig, at der var i det Hele fuldkommen tilſtrækkelig Grund til at lade Sagen henſtaae indtil videre iſtedetfor kun eet Aar. Jeg tilføiede rigtignok ſom min perſonlige Anſkuelse af Sagen, at jeg troede, at det vilde være vanſkeltigt nogenſtunde at gennemføre den uden ſtor Skade for Adminiſtrationen; men det er nu kun min egen perſonlige Anſkuelse, om hvis Rigtighed det ſkulde glæde mig meget at maatte blive overbeviſt. Derſom der fra det høitærede Finanzministerium maatte komme et Udkaſt, ſom kunde fyldeſtjøre de Fordringer, jeg maatte ſtille til en ſaadan Lov, vilde jeg naturligviis være meget tilfreds med, at Sagen ſkulde kunne gennemføres. Men de Argumenter, jeg anførte for mit Vndringsforſlag, ſtaaer virkelig, ſaavidt jeg ſkønner, endnu fuldkommen ved Magt, og jeg har ſlet ikke ſeet Noget, der kunde ſvække dem. Sagen er nu kommen over paa et andet Stadium, idet Udkaſtet er blevet vedtaget i den oprindelige Form, ſaaledes, ſom det forſt blev forelagt her for Thinget, og der ſtiller ſig nu det Spørgsmaal, om man nu ſkal gaae ind paa den Anſkuelse, der ſaaledes har gjort ſig gjældende et andet Sted. Det ſkulde da fornemmelig være Henſynet til, at denne Anſkuelse har gjort ſig gjældende et andet Sted, der her ſkulde bevæge os til at gaae ind derpaa. Men det forekommer mig, at, da der paa det andet Sted ikke er blevet taget Henſyn til den Anſkuelse, der her har gjort ſig gjældende, ſaa er der heller ikke ſaa megen Anledning til her at tage Henſyn til den Anſkuelse, ſom der har gjort ſig gjældende. Det ſkulde da være den Chriſtelige Grundſætning, at man ſkal gjengælde Guld med Guld, og at man, naar man har ſaaet en paa Dret paa den ene Side, ogſaa ſkal række den anden Side til, ſom ſkulde lede hertil; men det troer jeg dog virkelig ſlet ikke vil kunne anvendes i dette Tilfælde; thi det vilde i det Hele viſnok ſjældent i ſaadanne politiffe Forhandlinger føre til noget Guld. I detmindſte vilde den politiffe Autoritet eller Magt, ſom vilde anvende denne Grundſætning, komme til at lide et ſtort Skaar paa ſin Anſeelse og miſte ſin Betydning, ſaavidt jeg ſkønner. Naar jeg altsaa ikke kan ſkønne, at det